

haandhæves, er det fundet rigtigst at give en særlig mildere Straffebestemmelse for dette Tilfælde. En tilsvarende Regel findes i norsk Lov § 27, svensk Lov § 17, fransk Lov § 23, tyff Lov § 24 og ungarsk Lov § 24.

De her foreslaaede nye Ændringer ere ogsaa blot redaktionelle. Anvendelsen af det almindelige Udtryk „Kilde“ er i Overensstemmelse med det ved §§ 14 og 15 foreslaaede.

Kapitel IV.

Kristen for Forfatterrettens Varighed er, affet fra det særlige Forhold, der omhandles i § 24, gennemgaaende sat til 50 Aar fra Udløbet af Forfatterens Dødsaar eller — ved anonyme og pseudonyme Værker — fra den første Udgivelse. Om det er rigtigst at sætte denne eller overhovedet nogen Grænse for Forfatterretten, er ganske vist meget tvivlsomt, men det tør vistnok antages, at den almindelige Opinion endnu ikke er naaet til at gøre sig fortroelig med den Tanke, at Forfatterretten bør være af ubegrænset Varighed. Derfor er det ikke fundet tilraadeligt principielt at forlade den gældende Rets Standpunkt. Den her fastsatte Frist stemmer ogsaa med de fleste fremmede Loves¹⁾, kun ganske enkelte sætte en længere Frist²⁾, mange en kortere³⁾. I øvrigt bemærkes

Til §§ 21, 22 og 23.

Ved Affattelsen af disse Bestemmelser er det tilstræbt at afføre den Tvivl, som de gældende, noget indviklede Regler i Lov 1857 §§ 2, 3, 6, 7, 8, 19, jfr. Lov 23de Februar 1866 § 4, Lov 21de Februar 1868 §§ 1 og 3, og Lov 12te April 1889 § 1, i forfælgelige Retninger efterlade, samt overhovedet at give Reglerne en saa vidt muligt udtømmende og nøjagtig Affattelse.

En særlig Regel om posthume Værker er det ikke fundet nødvendigt at give. Ligesom Hensynet til Forfatteren ikke kan begrunde en særlig videregaaende Beskyttelse ved disse Værker, synes Hensynet til Offentligheden at gøre det betænkeligt at udstrække Beskyttelsen for saadanne Værker ud over den ved § 21 hjemlede.

Derimod er det i Overensstemmelse med det norske Forslaa fundet rigtigst i § 22 udtrykkeligt at fastslaa, at Paragraffens Regel er anvendelig paa Værker, hvortil videnskabelige Institutioner eller Selskaber i Henhold til § 3 erhverve Forfatterretten. Som Følge heraf bliver det nødvendigt i Paragraffens andet Stykke at bibeholde Ordene: „for anonyme og pseudonyme Værker.“

Den i Paragraffens tredje Stykke foretagne Ændring er foranlediget ved den tilsvarende Ændring i § 6, andet Stykke.

De i § 23 foreslaaede Ændringer ere blot redaktionelle. Ubeladelsen af Ordene „nogen af de“ tilføjer at imødekomme det ved Folketingsudvalgets Ændringsforslag antydede Ønske om større Tydelighed.

Til § 24.

Ved den foreslaaede Affattelse er det tilslaget, ligesom ved de tilsvarende Ændringer i § 1, andet Stykke, og § 2, Lit. b., stærkere at udtrykke Meningen.

Reglerne i det sidste Forslags §§ 25, 26 og 27 foreslaas ubeladte. De to første Paragraffer ere allerede foreslaaede strøgne af Folketingsudvalget. Naar disse, der dog have Tilhentyning til den i begge Lande gældende Ret, udgaa, synes det konsekvent ogsaa at flette Regelen i Forslagets § 27, hvortil intet tilsvarende findes i vor Ret eller andetsteds. Medens den her udtalte Regel næppe indeholder noget virkeligt Bærn for Forfatteren, idet den ikke vil kunne hindre, at hans tidligere udgivne Værk fremdeles i videste Omfang gøres til Genstand for offentlig Gengivelse og Drøftelse, gør der sig over for den omtalte Regel i det hele de samme Betænkeligheder gældende, som allerede ere fremsførte ovenfor ved Bemærkningerne til § 9 i Anledning af det af Folketingsudvalget stillede andet Ændringsforslag til denne. Hvis et særligt Bærn for Forfatteren maatte vise sig nødvendigt, turde ogsaa den i Bemærkningerne til § 9 antydede Udvej være den eneste forsværlige; men hele dette Spørgsmaal er endnu Genstand for saa megen Tvivl og saa megen Meningsulighed, at det maa anses rigtigst at overlade dets Løsning til Fremtiden, saa meget mere, som det næppe er af stor praktisk Betydning.

Som allerede gentagende tidligere antydet er Reglen i Forslagets § 28 om en sagkyndig Kommission ikke optagen, da det maa antages, at dens Gennemførelse i begge Lande vilde støde paa Vanskeligheder.

¹⁾ Norsk Lov §§ 7—10, jfr. § 34, svensk Lov (1877) § 7; jfr. dog § 14; fransk Lov § 3; fransk Lov af 14. Juli 1866 Art. 1; belgisk Lov Art. 2 og 5; ungarsk Lov §§ 11—14, jfr. dog § 15.

²⁾ Spansk Lov Art. 6.

³⁾ Tyff Lov §§ 8, 9, 11; svensk Lov Art. 2; ungarsk Lov af 1. Juli 1842 § 3 (5 og 6. Vict. C. 45).